

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

15 juli 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 14. Årg. 34.

Svenska Missionsförbundets 38:de årsmöte.

Inre missionens fest.

Fredagen den 16 juni kl. 5 e. m. öppnades inre missionens fest i Auditorium. Den stora lokalen var fylld till sista plats. Sedan sången 531 sjungits, hälsade pred. *A. Ohldén* de närvarande välkomna samt höll med ledning av psalmen 121 ett inlednings-tal, däri han framhöll den stora tack-samhetsskuld, vari vi såsom folk och såsom missionsvänner stode till Gud för de välsignelser, han bevisat oss under det gångna verksamhetsåret. Vårt land hade förskonats för att in-dragas i det pågående världskriget, och vår missionsverksamhet hade haft framgång. Dock hade vi intet att berömma oss av. Allt var oförskyllt nåd. För detta borde vi i ödmjukhet tacka vår Gud.

Predikant *J. Nyrén* uttalade därpå några minnesord över under det gångna verksamhetsåret hemgångna bröder och systrar i tron. Särskilt dröjde han vid förre missionsföreståndaren d:r *E. J. Ekman*, missionssekreterare *Wilh. Sjöholm* och distriktsföreståndare *Fredr. Carlsson* jämte åtskilliga andra. Deras hädangång må mana oss till vaksamhet och troget arbete.

Den nyvalde distriktsföreståndaren

för Skaraborgs läns distrikt, *Carl Mouchard*, blev så under bön och händers påläggning avskild för sin tjänst.

Härefter kom ett nummer, som icke från början hörde till programmet. Missionärerna *Scante* och *Lydia Malmqvist*, fröken *Ester Westlind* och fröken *Ruth Johansson* skulle nämligen samma kväll avresa till missionsfältet i Kongo. De fingo nu tillfälle att säga församlingen några avskedsord, och missionssekreterare *Norberg* bad att få innesluta dem i de församlades åtanke och förböner. Makarna *Malmqvist* lämnade i hemlandet ett åtta månader gammalt barn, varför avresan för dem var synnerligen känslig. Stunden var gripande och avslutades med att församlingen sjöng »Gud välsigne Er, I kära» o. s. v.

Sångaren *A. W. Överström* sjöng ett par solonummer, varefter soldathemsföreståndaren *P. Persson* från Falun höll ett intressant och livfullt anförande om den verksamhet, vari han arbetar. Han påvisade soldatmissionens uppgift och betydelse liksom ock de glädjande resultat, som vinnas därav.

Evangelisten *P. E. Sandberg* höll ett av hoppfullhet och värme buret anförande om evangelistverksamheten, var-

efter högtiden avslöts av redaktör *J. B. Gauffin*.

På kvällen klockan 8,30 hölls i Auditorium en konsert av Immanuelskyrkans, Lutherska Missionshusets och Kungsholmens Missionshus' sångkörer under ledning av direktörerna Axel Södersten och E. Westerberg. Föredrag hölls därvid av pred. *A. Rosén* om »frikyrkligt gudstjänstliv». Då en mycket stor del av dem, som velat åhöra denna konsert, icke kommo i tillfälle därtill på grund av att biljetterna voro slutsålda långt i förväg, upprepades konserten dagen därpå i Immanuelskyrkan, även då inför fulltalig publik.

Svenska Missionsförbundets Ungdoms årshögtid.

På lördagen kl. 11 f. m. hölls Svenska Missionsförbundets Ungdoms årshögtid i Immanuelskyrkan. Sekreteraren i den Norska frimissionens Ungdomsförbund, *Daniel Olsen*, öppnade mötet med bön, varefter kand. *Bruno Nyström*, sekreterare i S. M. U., höll ett kort hälsningstal, däri han berörde Ungdomsförbundets ställning och uppgift.

Efter en solosång av herr *A. Larsson* från Uppsala talade sekreteraren för juniorverksamheten, *Josef Roth*, om uppgifterna och målet för nämnda verksamhet. Det var ett föredrag, som säkerligen fästade sig i åhörarnas uppfattning och minne på ett särskilt sätt, prägladt som det var av reda och klarhet, entusiasm och målmedvetenhet. Utan tvivel komma de synpunkter, som framhöllos, att bliva till god ledning för dem bland åhörarna, som intressera sig för arbetet bland juniorerna och önska göra något för saken.

Högtiden avslutades med predikan av pred. *Aug. Liljenberg* från Kristinehamn samt bön och sång.

Yttre missionens fest

hölls i Immanuelskyrkan lördagen den 17 juni kl. 5 e. m.

Denna storslagna missionsfest har sedan flera år tillbaka varit mötets glanspunkt. Så var den ock i år. Redan långt före den utsatta tiden började skarorna samlas, och när festen tog sin början, var varenda plats upptagen och gångarna fyllda i det rymliga templet. Högtiden inleddes med den vackra missionspsalmen »O Herre Krist, din stjärna står Klar över Zions höjder». Missionär *F. A. Wennborg* uppläste en del av Es. 45 kap. och framhöll betydelsen av sådana högtidsstunder som denna. Vi behöva sådana stunder, sade han. De stärka modet och värma hjärtat till fortsatt missionsgärning, vilket är av särskild betydelse i vår tid, då å ena sidan världskriget föröder Europas nationer, och å den andra ropet går ut i de hedniska länderna med väldig kraft: »Vänden Eder till mig, ty jag är Gud och ingen mer.»

Sångaren *A. W. Överström* sjöng den kända »Missionens ändå», vilken sång aldrig förfelar att lämna ett djupt intryck.

Härpå höll rektor *G. Mosesson* ett av varm känsla prägladt missionsföredrag med ledning av orden i Matt. 9 kap.: »När Jesus såg folkskarorna, varkunnade han sig över dem.»

Den majestätiska: »Du, som med mäktigt ord Sprid ljus kring öde jord Bland natt och grus» o. s. v. sjöngs nu med kraft och hänförelse, varefter den högtidliga *missionärsavskiljningen* försiggick. Missionsförbundets styrelses medlemmar trädde upp på estraden, där förut de fem missionärskandidaterna, som skulle avskiljas, tagit plats. Missionssekreterare *Norberg* höll till dem ett hjärtligt manande och upmuntrande tal med ledning av Jesu ord: »Edert hjärta vare icke oroligt; tron på Gud och tron på mig». Han framhöll betydelsen av det steg, de ginge att taga, den skiljöväg i livet, inför vilken de stode. Det gällde för dem att aldrig svika sin uppgift. De löften, de skulle avgiva, voro bindande för livet, de voro orubbliga, ty de gäves

inför Gud. — Under känslan av egen svaghet kanske dock den tanken gärna ville uppstå i deras hjärtan: Vi gå icke i land med vår uppgift. Men då borde Jesu ord stå levande för dem: »Edert hjärta vare icke oroligt; tron på Gud och tron på mig.» Detta skulle giva stadga, mod och hopp. Svårigheter skulle förvisso möta i arbetet, misräkningar av olika slag. Striden skulle mången gång bli hård. Dock behövde ingen vara orolig. Jesu ord gällde än i dag. Levnadsregeln borde härefter bli: »Icke bedrövas utan tro».

Då arbetet är fullbordat, då striden är utkämpad, krönes den redlige kämpen med den ovanskliga segerkransen.

De sedvanliga frågorna ställdes nu inför Gud och församlingen till de unga, om de ville i Svenska Missionsförbundets tjänst utgå till missionsfälten för att där förkunna Kristi evangelium och bringa de offer denna kallelse fordrade, skulle det ock gälla livet för evangelii skull. Samtliga svarade på dessa frågor ett klart och visst ja.

Missionssekreteraren överräckte till var och en av dem en bibel såsom ett minne från stunden och en påminnelse om det heliga löftet.

Under bön och händers påläggning blevo de så på sedvanligt sätt avskilda för sitt viktiga kall.

De sålunda avskilda voro:

för Kongo: *Elov Anton Fridlund*, *Johan Albin Andersson*, sjuksköterskan *Judit Bengtsson* och sjuksköterskan *Agnes Ottilia Lundvall*;

för Ost-Turkestan: lärarinnan *Karin Nilsson*.

Sångaren *Överström* sjöng nu »Tillkomme ditt rike, o Herre vår Gud, Tillkomme ditt rike på jorden», varpå de nyinvidgade missionärerna av missionssekreteraren föreställdes för församlingen. Samtidigt lämnades dem tillfälle att säga några minnes- och avskedsord:

Ur dessa minnesord återgiva vi följande:

Fridlund: »Gud är vår tillflykt och

starkhet, en hjälp i nödens tider, väl beprövad.»

Andersson: På Gud förtröstar jag och skall icke frukta.»

Judit Bengtsson: »Är Gud för oss vem kan vara emot oss?»

Agnes Lundvall: »Leva vi, så leva vi för Herren, och dö vi, så dö vi för Herren.»

Karin Nilsson: »Visa mig, Herre, din väg; behåll mitt hjärta vid det ena, att jag fruktar ditt namn.»

Härpå lämnades tillfälle för de församlade att giva missionärerna minnesord. Från alla håll i templet ljödo bibelorden, manande till kraft och ut hållighet, till glädje och förtröstan. Därpå sjöngs gemensamt sången 605.

*

Festens andra avdelning tog nu sin början. De nyligen hemkomna missionärerna skulle få framföra hälsningar från sina missionsfält, och de snart utresande skulle säga farväl. Först framträdde då missionär *Arvid Larsson*, som för några dagar sedan återkommit från Kongo. »När kriget utbröt», sade han, »spreds det ryktet i Kongo, att Sverige gått med på Tysklands sida. Vi blevo mycket ängsliga och fruktade internering när som helst. Snart kommo emellertid lugnande underrättelser. Sverige var icke med. Vi tackade Gud och bådo honom skona vårt fosterland, skona vårt arbetsfält och vår verksamhet. Vi visste ock, att tusentals missionsvänner i hemlandet med oss bådo samma bön. Vi ha fått, vad vi ha behöft hittills, och arbetet har fortgått under Guds välsignelse. Efter de förra sällningstiderna ha nu härliga väckelsetider kommit.» — Talaren framförde till sist en hjärtlig hälsning från församlingarna och missionärerna i Kongo.

Elfrida Isaksson, som i vår återkommit från Kina, frambar en hälsning från evangelister, missionärer och församlingar i Kina. De hade alla vid hennes avresa anförtrött henne detta uppdrag. Ett av de många hälsnings-

ord, som församlingen i Kina skickat Sveriges missionsvänner, var Ebr. 6: 10: »Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk.»

Oscar Andersson, som i höst återvänder till Ost-Turkestans muhammedaner, framhöll, att arbetet på hans fält visserligen var hårt men dock icke fåfängt. Med glädje ville han återvända, och han ställde till missionsvännerna samma bön, som då han för åtta år sedan reste ut första gången: »Bedjen för oss, att Herrens ord må hava framgång och varda förhärligat.»

Gerda Andersson, som likaledes i höst skall återvända till Ost-Turkestan, lämnade minnesordet: »Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.»

Lotten Sandell, som snart för tredje gången utreser till Kongo, yttrade: »Man är glad, när man första gången reser ut till missionsfältet. Men glädjen ökas för varje gång. Man växer alltmer fast vid arbetet och folket. Bedjen Gud för oss! Tröttnen icke i arbetet!

Hulda Jonsson, som utreser till Kongo för fjärde gången, gav som minnesord: »Lotten är mig fallen i det ljuvliga; mig är en skön arvedel tillfallen.»

Kristina Nilsson, som går till Kongo för femte gången, upprepade det ord hon vid sin första utresa gav missionsvännerna: »En tillflyktsort är urtidens Gud, och nedåt sträcka sig hans eviga armar.»

Ester Lager, som utreser för andra gången till Kongo, erinrade om Herrens ord: »Jag skall vara hög bland hedningarna.»

D:r G. Palmér, som även, så snart myndigheterna lämna sitt medgivande, kommer att återvända till Kongo, där han tillbragt en period, uttalade ett gripande farväl, varvid han särskilt dröjde vid det förhållandet, att föräldrarna måste lämna sina barn hemma, när de resa ut till ett sådant fält som Kongo.

Sam. Hede lämnade som minnesord: »Ske din vilja såsom i himlen så ock

på jorden» och fru *Hede* »Herren är min herde, mig skall intet fattas.» Båda resa ut andra gången.

Den högtidliga festen avslutades med ett kort anförande av pred. *Aug. Rosén*. Vi ha, yttrade han, upplevat konferensens heligaste ögonblick. Unga missionsarbetare ha avgivit heliga löften att offra liv och blod i Herrens tjänst, och gamla missionsarbetare ha förnyat sina löften. Må vi missionsvänner, som stanna hemma, även förnya våra löften att för Kristus och hans mission offra oss och vad vi hava och så gemensamt med missionärerna på fältet göra vårt yttersta för att påskynda Kristi segerdag.

Sist sjöngs sången 606, och missionssekreterare *Norberg* läste Herrens välsignelse.

Söndagens möten.

Söndagens möte i Immanuelskyrkan öppnades kl. 1/2 11 efter avsjungandet av sången »Nu tacken Gud allt folk» av magister *J. W. Håkanson*, som med ledning av Fil. 4: 19, 20 höll ett kort inledningstal. Därefter predikade pastor *Karl Palmberg* över Joh. 3: 1—15, varpå missionssekreterare *J. P. Norberg* höll föredrag om församlingen och missionen med utgång från 1 Tim. 14—16.

På middagen kl. 2 hölls en

Missionsstund för barn

under ledning av sekreteraren i söndagsskolkomitén, pred. *Sam. Larsson*. Missionsföredrag hölls därvid av fru *Signe Walder* från Kongo, vars intressanta framställning följdes med spánt intresse av den stora barnskaran.

Eftermiddagens möten.

På eftermiddagen kl. 5 fortsatte mötet i Immanuelskyrkan. Även nu var den rymliga lokalen alldeles fylld.

Missionär *C. N. Börrisson* talade om missionen i Kongo. Han utgick från Joh. 4: 38 och framhöll först, hur ett samband existerar i missionsarbetet

mellan de olika generationerna släktled efter släktled och huru så arbetet nu kommit i våra händer. I Kongo ha våra föregångare arbetat, vi fortsätta och skola i sinom tid lämna det åt våra efterkommande. De troende i Kongo känna ock detta samband mellan de olika släktleden.

Kongomissionen har haft en underbar utveckling. Då talaren för 23 år sedan kom till Kongo, voro 20 missionärer i arbete på vårt fält. Nu är det 64, och räknas alla, som dött under tiden, så äro de ungefär lika många. — I en by ville infödingarna vid ett tillfälle resa sig för att döda missionärerna. Men då satte sig en äldre man emot planen och sade: »Det är icke lönt att försöka något sådant. För varje missionär, I döden, låter Gud tio nya regna ned från himmelen.»

Talaren hade under sin tid i Kongo fått döpa omkring 1,000 personer. Då han kom ut, hade församlingen 200 medlemmar, nu har den 2,653. Om till denna summa läggas alla, som under dessa år gått hem i tron, blir skaran mycket stor. De flesta ha dött med segerjubel på sina läppar, med levande vittnesbörd om den Frälsare, som håller att lita på i livets mörkaste timma. För 23 år sedan voro 9 infödda lärare i arbete, nu 196, vartill kommer en stor skara tillfälliga medhjälpare. Då voro 200 lärjungar i skolorna, nu mellan 5- à 6,000. Då funnos 10 skolor, nu 175. Då insamlades inga missionsmedel av de infödda, nu inkomma från dem årligen närmare 2,000 kronor. Då hade endast några hundratal hört evangelium, nu ha flera tusental delaktiggjorts av förkunnelsen. Då funnos några tiotal elever i dopskolorna, nu räknas de i hundratal. Då fanns endast Nya testamentet översatt, nu finns hela bibeln på folkets språk jämte en hel del annan litteratur. Då kunde högst få läsa, nu finnas läskunniga i tusental. Då flydde folket ofta från byarna, när vita män kommo till dem, nu mottagas missionärerna med fridshälsning. Själva landet har ändrat

förhållande. Stora fält ha uppodlats, vägar ha blivit upphackade, broar ha byggts över floder och kärr. Sederna ha förmildrats, arbetet har kommit i ära. Förr såg man sällan någon man i arbete, nu ser man rätt allmänt man och hustru arbeta sida vid sida på sina fält.

Guds välsignelse har krönt verket med framgång.

Nästa talare var missionär *S. Tännqvist* från Kina. Det har varit oroligt i Kina sedan flera år tillbaka, sade han. År 1898 var det rätt allvarsamma oroligheter och år 1900 utbröt boxarupproret. Därefter har landet varit uppfyllt av ständiga strider, vilka till slut utmynnade i den stora revolutionen. Ännu råder oro på många ställen, och det jäser i hela riket. På grund av president Juanshikai's död har man ock fruktat svåra strider. Den nuvarande presidenten är emellertid en helt annan natur än Juanshikai. Han har bland annat den förtjänsten, att han omgiver sig med framstående och dugliga män såsom rådgivare. Vi veta icke, vad framtiden bär i sitt sköte, men vi veta, att Gud, som leder nationerna, även leder Kinas öden.

Under dessa oroliga tider har dock evangelium haft framgång. Detta gäller särskilt åren efter 1900. Då var de kristnas antal 112,000, nu är det 365,000. Omkring 6,000 missionärer och 18,000 infödda arbetare sprida Kristi evangelium i landet, och i missionens skolor undervisas omkring 100,000 skolbarn. Detta gäller den protestantiska missionen. Ökningen i församlingsmedlemmarnas antal är omkring 10,000 årligen. Även i inre avseenden, i de troendes hjärtan går Guds verk framåt. Andens frukter skönjas alltmer i kärlek och tro.

Kinas hopp tyckes mer och mer vända sig mot Jesus Kristus och hans evangelium. Enligt många framstående mäns vittnesbörd är det endast Jesu lära, som kan giva landet, vad det behöver i moraliskt och andligt avseende. Kinas folkmassor äro i våra

dagar en synnerligen god jordmån för evangelium.

Vid evangelistseminariet i Kingchow, där talaren under de senare åren haft sin verksamhet, kan man tydligt se, huru evangelium får ett allt starkare inflytande över eleverna. Deras entusiasm för att tjäna Mästaren är i tydlig tillväxt. I församlingarna växer också offersinnet på ett märkbart sätt. Bönelivet blir varmare och mera gediget. Det är ju ock allmänt bekant, huru till och med presidenten Juanshikai erkände, att vad som mest bidrog till att revolutionen gick så lugnt, var de troendes böner. Han förstod betydelsen därav, och han bestämde även en viss dag, då han önskade, att alla kristna i riket skulle bedja Gud för landets välfärd.

Ett framstående drag i den kinesiska folkkaraktären är uthållighet under svårigheter och lidande. Detta drag gör sig ock synnerligen förnimbart inom den kristna församlingen och bidrager till att den växer i fasthet och stadga.

Vår Kinamission är nu 25 år gammal, alltså i sin bästa ålder. Låt oss, om möjligt, nu taga i ännu kraftigare, låt oss föra fram vår mission ännu längre, låt oss göra, vad vi kunna, för att Kinas folk må få del av Kristi evangelium!

Oscar Andersson talade om missionen i Ost-Turkestan.

Vid världskrigets början, sade han, fick man ofta höra, att den och den fästningen var ointaglig. Tiden har lärt oss, att detta var ett misstag. De starkaste fästningar ha fallit. Denna bild gäller även på det andliga området. Vi ha en strid att utkämpa, vi ha fästningar att intaga. Många av dessa fästningar synas rent av ointagliga. Dessa äro de hedniska religionerna, och dock höra vi, att det ena fortet faller efter det andra. Det skall ej heller dröja så länge, förrän dessa fästningar falla såsom allt människoverk. Det finns emellertid en fästning på det andliga området, som

tycks vara starkare och mer ointaglig än någon annan. Detta beror därpå, att den ej är helt och hållet människoverk, utan att dess byggmästare vid uppförandet betjänade sig även av Guds verk. Denna fästning är *muhammedanismen*, som består av en blandning av judendom, kristendom och heddendom. Därför att människor vore med om att uppföra den, skall dock även den en gång falla.

De kristna sökte för länge sedan att bekämpa denna fästning med mänskliga vapen. De drogo ut i stora skaror, men de ledo nederlag och måste slagna återvända. I stället för att kämpa med Andens vapen använde de mänskliga och misslyckades.

Sedan dess ha de kristna under långa tider givit hoppet förlorat och menat, att denna makt vore för stor att bekämpa. Nu har emellertid på den sista tiden ett uppvaknande skett. De kristna ha åter börjat gå ut för att bekämpa fästningen, men denna gång med Andens svärd. Se vi på den skara, som hittills gått ut, så är den dock försvinnande liten jämförd med dem, som bekämpa heddendomens fästningar. Detta är ock orsaken till, att framgången hittills varit så liten. Att vinna muhammedanerna för Kristus är den kristna församlingens svåraste uppgift. Till denna uppgift borde de största skarorna användas, och, Gud vare lov, skaran ökas år för år.

Även vi ha fått arbetet bland muhammedanerna som vår uppgift. Det gäller för oss att söka föra Ost-Turkestans folk under Kristi banér. Hittills ha vi visserligen icke haft så stor framgång, som vi önskat och detta har väl mången gång gjort, att hopplösbetens känslor velat intaga våra sinnen. Men ve oss, om vi draga oss tillbaka från vår uppgift!

Då talaren för åtta år sedan kom till staden Jarkend, voro mötena besökta endast av 20 à 30 personer, ibland färre. Stationen var trång och låg osunt. Snart blev emellertid stationen flyttad till en lämpligare plats

och helt och hållet ombyggd. Mötesbesökarna ökades därmed något, men så inträffade en händelse, som gjorde, att mötesbesökarnas antal steg på ett underbart sätt. En söndagseftermiddag sågo missionärerna en massa människor samlas på stationsplanen. Skaran ökades och uppgick snart till flera hundra personer. Missionärerna kunde icke alls förstå orsaken. Snart fingo de dock reda på förhållandet. Icke långt ifrån stationen var en marknad i gång. Ett rykte hade där spritts ut, att en nöjestillställning skulle anordnas på missionsstationen på söndagseftermiddagen. Möjligen hade detta spritts ut av någon fientlig person i avsikt att skada missionsarbetet. Allt nog, folket lät lura sig och gick i skaror till stationen. Nu gällde det för missionärerna att taga tillfället i akt och predika evangelium för massorna. Men det hade icke varit lönt att utan vidare tala till dem. De voro komna för att få roligt och något måste de ha. Missionär Andersson spelade fiol och hans syster guitarr, och så anordnades i all hast en liten konsert. Därefter hölls predikan, och när allt var slut, lystes det på, att ett liknande möte skulle hållas nästa söndag. Missionärerna undrade mycket, om någon skulle komma då. Men det var ingen fara. Två timmar före den utsatta tiden började folket komma och var snart samlat lika rikligt som förra gången. Så fortgick det söndag efter söndag. Lokalerna vore för små, varför de måste utvidgas. En mellanvägg togs ner, varigenom man fick en sal för 300 personer. Denna lokal har i allmänhet varit fullsatt söndag efter söndag under hela tiden sedan det första stormötet, och ordet har burit frukt.

En verksamhetsgren, som på ett

framgångsrikt sätt förbereder evangelium bland muhammedanerna, är sjukvården. Vi ha nu tre sjukhus och 18,000 sjukmottagningar om året. Stora skaror komma härigenom under evangelii inflytande. De komma från landets skilda delar, 8 å 10 dagsleder ifrån, för att söka hjälp mot sjukdomar. Lyckas då missionären vinna patienternas förtroende och de sjuka bli botade, sprider sig ryktet härom ut över landet. Därigenom växer ock förtroendet för den lära, missionärerna förkunna.

Skolarbetet har ock gått framåt. F. n. undervisas på Jarkendstationen omkring 50 barn. I barnhemmet, vilken verksamhetsgren är synnerligen viktig i ett muhammedanskt land, ha flera av skyddslingarna blivit vunna för Kristus och tillhöra församlingen.

Pred. *L. Hallén* från Uppsala avslutade mötet med ett trosstärkande föredrag över 5 Mos. 32: 34. Gud är vår klippa, på vilken vi bygga. Han är grunden för vårt arbete och vårt hopp. Han är trofast och skall aldrig övergiva sitt folk. I hans namn se vi framtiden ljus. I hans namn gå vi till seger. Vi veta icke, vad framtiden för med sig i yttre avseende, men vi veta, att Gud är trofast, och det är nog. Gud välsigne sitt folk!

Församlingen sjöng till sist »Guds ord och löfte skall bestå», varefter pred. *J. Nyrén* läste Herrens välsignelse.

I de övriga missionslokalerna i Stockholm och dess omnejd, vilka tillhöra församlingar anslutna till Svenska Missionsförbundet, höllos under dagens lopp föredrag av predikanter från olika delar av landet samt av hemmavarande missionärer. Må Gud välsigna det predikade ordet, att det må bära rika skördar!

Bed för missionärerna! Skriv till missionärerna!

Lektor P. Wal- | Någon väsentlig för-
denström. | bättring i vår mis-
sionsföreståndares hälsotillstånd har
icke inträtt. Han lider ej av några
smärtor. Det är den stora kraftlös-
heten, som fjättrar honom vid sängen.
Give Herren honom den frid och kraft,
som han behöver.

* * *

Senast utresta | Missionärerna *Svante*
missionärer. | och *Lydia Malmqvist,*
Rut Johansson och *Ester Westlind,* som
sade farväl till missionsvännerna under
vår konferens i Stockholm, lämnade
den 27 juli England på sin resa till
Kongo. Åtskilliga svårigheter mötte
dem vid landstigningen i Newcastle
och det dröjde någon dag, innan de
fingo stiga i land, men nu äro de, som
sagt, på väg från England. Går allt
lyckligt, äro de framme i Kongo om-
kring den 25 juli. Må vi bedja Herren,
att han skyddar dem och för dem
lyckligt till målet.

* * *

Utresande | Vi hade till de närmaste
missionärer. | månaderna planerat ut-
resor för flera kongomissionärer, men
det synes nu bliva omöjligt att kunna
sända ut dem, emedan de engelska
myndigheterna neka dem genomresa
genom England. Skulle kriget komma
att räcka länge än och detta förbud
uppehålls under hela tiden, då blir
det i sanning bekymmersamt för vår
kongomission. Men vi vilja ej miss-
trösta utan bedja och arbeta, för att
någon utväg skall kunna öppnas.

* * *

Hälsning från fröken | Vår missionär
Elin Sundvall. | *Elin Sundvall*
i Kaukasien skriver i ett enskilt brev,

daterat i oktober förra året och anlant
hit i juni, att hon flera dagar i veckan
besöker sjukhus, där hon utdelar testa-
menten på olika språk samt religiösa
skrifter. Hon får ock samtala med de
sjuka och peka på Honom, som bort-
tager världens synd. Måtte hon så få
nåd att leda mängden vilsekommen till
Herren Kristus.

* * *

Hjälp till de | Det är ej alla neu-
kristna i Persien. | trala länder, som
varit lika lyckliga som Sverige i att und-
slippa svåra lidanden på grund av världs-
kriget. Vi hava på Expeditionen haft
flera besök av en missionär från Persien,
och han har skildrat för oss, vilket fruk-
tansvärt slag, som drabbat den kristna
syrisk kyrkan där. Den är nu nästan
fullständigt tillintetgjord av muhamme-
danerna och de vilda kurderna. Tusen-
den hava på det mest grymma sätt
mördats och tusenden hava omkommit
av sjukdom, hunger och fruktan.

De som lyckats rädda sig genom
flykt eller blivit hjälpta av barmhär-
tiga muhammedaner, äro nu samlade
vid Urmia och Salmas. Men alla dessa,
omkring 60,000 människor, äro utan
existensmedel och måste förgås av
hunger och elände om hjälp icke sändes
dem.

Den ovan nämnde missionären riktar
därför genom oss en varm vädjan till
alla, som kunna hjälpa, att de måtte
med sina gåvor komma dessa österns
kristna till hjälp. Och snar hjälp är
dubbel hjälp. Skulle våra vänner, som
läsa dessa rader, icke själva kunna
giva något, vore vi tacksamma, om
de ville för andra påpeka saken.

Pengarna insändas till Svenska Mis-
sionsförbundets Expedition med tydlig
uppgift, att de äro avsedda till hjälp
för nödlidande kristna i Persien. De
influtna medlen komma att sändas till
Persien genom Expeditionen, som ock
i denna tidning redovisar för dem.

Från vår yttre mission.

Hedningarne längta efter frid. Katolska präster motarbeta missionärerna.

Kära missionsvänner!

Gud, mäktig i de svaga.

Vill härmed meddela Eder något om vår byverksamhet i trakten omkring Brazzaville. Förra året hade vi glädjen börja skola i byn Masimu, som ligger 5 à 6 kilometer härifrån. Vår lärare Lutete har där nedlagt ett gott arbete och visat sig på allvar ha fattat sin uppgift som lärare och givit ett gott föredöme, som ej varit utan resultat. Skolan är väl besökt och åtskilliga börja redan kunna läsa och skriva. Mötena besökas av de flesta av byns invånare. Då de komma mangrant, få ej alla plats i huset, men de stanna utanför för att få höra något även de. Det är en glädje att komma dit och se, vad evangelium kan uträtta.

I en annan by, Mumbolo, ämna vi med första börja skola. Den ligger en timmes väg från Masimu. Folket där vill gärna ha skola och säkert är, att det ock kommer att hjälpa till med skolbygget. Då jag för en tid sedan på cykel åkte dit, för jag förbi en rätt stor by, som heter Poto Poto. Några äldre män, som sutto vid vägganten, frågade, om jag skulle till Mumbolos by och börja skola. Då jag sade, att så var, sade en av dem: »Varför för du förbi vår by, tycker inte Gud om oss?» »Jo visst gör han det», svarade jag. Varför vi ej tänkt bygga i den byn beror på, att den ligger endast 20 minuters väg från Masimu, och vi tycka, att gossarna kunna gå dit och

vara med i skolan där. Detta höllo de med om. Men predikan kunna de få i byn två gånger i veckan.

Då vi samtalat en stund sade en av männen: »Varför söka ni att först få »baleke»? (de unga). Tycker inte Gud om de gamla?» »Jo», sade jag, »han älskar alla och vill frälsa alla.» »Då», sade mannen, »vill även jag höra honom till.» Denne man var helt säkert en efter frid sökande själ. Hedendomen har ej kunnat tillföra hans hjärta frid.

Det enkla samtalet med en hedning vid vägganten gjorde mig så varm i hjärtat, och jag suckade till Gud: »Fräls honom och giv honom den frid han söker.» Jag hoppas att snart kunna besöka honom och hjälpa honom på den rätta vägen.

I en annan by, som heter N'Douna, och som ligger endast fyra kilometer från Brazzaville, ha vi en längre tid sökt att komma in med vår verksamhet, men det har varit omöjligt ända tills för fyra à fem veckor sedan, då missionär och fru Ceder en söndagseftermiddag besökte byn. Människorna voro då mycket glada och ville ha skola där. Sedan ha vi flera gånger varit där och funnit, att vi vunnit deras förtroende. Plats för skolan utsågs för 14 dagar sedan, och två män fingo börja hugga virke och bära fram. Som det skulle komma att dröja länge, innan vi hade hopp om att få det färdigt, lovade hövdingen, att vi skulle få använda hans hus, tills vårt blev färdigt. Måndagen den 1 maj gingo undertecknad och läraren Mabwongo dit för att börja skolan. Vi blevo ej litet förvånade, då vi kommo fram och funno, att en katolsk präst höll på att mäta upp plats för en skola, som även de skulle bygga där. Det är ganska egendomligt att de under de 30 à 40 år, som de haft verksamhet här, icke börjat skolarbete i någon by här i trakten. De hade nu fått veta, att vi ämnade börja i N'Dounas by, och

då skulle naturligtvis även de visa sitt stora missionsintresse, mest för att hindra oss. Samma dag vid tvåtiden kom ytterligare en präst med 60 pojkar från stationen för att börja byggandet. Under det deras pojkar arbetade med huset gingo prästerna omkring i tre byar och skrevo upp namnen på alla pojkar, vilka tillsammans med de äldre skulle samlas där i byn på kvällen. Prästerna hade sänt ett par män att köpa vin, och på kvällen skulle de bjuda alla, som kommo, på vin och hänga på dem ett krusifix, så att vi sedan skulle se, att de hörde katolikerna till. I sanning en fin invigning och intagning till medlemmar i »Kristi kyrka». Sedan hölls tal till folket, då prästerna särskilt varnade för de svenska missionärerna och sade, att vi vore onda människor, som tillbedja »diabolo» (djävulen) och icke tillåta våra medlemmar att ha flera än en hustru. Skulle de nu taga emot oss, så skulle vi taga från hövdingen hans femton hustrur, och lika illa skulle det gå för alla, som hade mer än en kvinna. Därtill skulle vi taga avgudarna från dem och icke tillåta dem friheter, som de fritt kunna få använda sig av som medlemmar i katolska kyrkan. Om nu någon av dem, som blivit uppskrivna, icke ville göra som prästen sagt, taga avstånd från oss, skulle han anmäla dem för statens tjänsteman d. v. s. polisen i Brazzaville, och de skulle då få fängelse.

Hövdingen, som samma dag kommit ut ur fängelset, emedan han ej kunnat betala skatten, var ganska »spak» och och ingen vågade säga annat än ja till allt prästen begärde av dem.

I går, den 3 maj, sände jag bud efter hövdingen för att få tala med honom och höra hans tanke. Han var mycket ledsen men kunde intet göra, ty satte han sig emot prästerna, skulle det ha till följd, att han fick fängelse igen. Många exempel finns på att prästerna förorsakat hövdingar fängelse, om de ej fått den makt de önskat i byarna.

Jag sade hövdingen, att vi redan den 14 april i år begärt regeringens tillåtelse att börja skola där, och så snart vi få svar, om det är jakande, vilket vi ej alls tvivla på, komma att börja skola, även om det vore tio präster i byn. »Ja», sade hövdingen, »ni få gärna komma och undervisa vem som helst, som önskar undervisning.»

Detta är ett exempel på att det ej är så lätt att komma in i byarna, då man har med katolska präster att göra. Men det är ock ett exempel, som visar det sätt, prästerna använda för att hindra oss och värva anhängare för sitt parti. Många andra exempel skulle kunna nämnas, men jag skall icke upptaga tidningens utrymme med flera.

Vi tro dock, att vad det lider, ha vi en skola i gång där och att flera genom vårt arbete skola vinnas för Guds rike, trots att det för närvarande ser lite mörkt ut.

I flera andra byar ha vi vunnit förtroende och skulle ha börjat skolor, men vi sakna infödda lärare. Dock hoppas vi snart få några sådana från någon station i Belgiska Kongo.

Kära missionsvänner, bedjen för oss och vårt arbete, att Kristi verk må hava framgång och genom oss ringa vittnen varda förhärligat.

Eder i Herren

H. J. Lindgren.

Brazzaville den 4 maj 1916.

På resa.

I Kinganga på byresa den 3 april 1916.

Vördade Missionsföreståndare och övriga vänner av vår kongomission!

Frid i Herren!

Först vill jag hjärtlig tacka Lektorn för den kära jul- och nyårshälsningen, som visserligen icke var så färsk, då den kom, men ändå lika kärkommen. Vi fingo den den 21 mars. Lektorn uttryckte sin glädje över, att de, som

utrest till missionsfältet, så lyckligt kommit fram. Ja, även vi äro glada och tacksamma till Gud därför. Vi vilja ock till Styrelsen och missionsvännerna uttala vårt varma tack, för att de fått komma ut. Och vi önska till Gud, att väg må öppnas, så att de, som nu äro i tur att resa ut, må kunna få det. Behoven äro stora. Nya fält öppnas oavlåtligt, och hednaskarorna synas vara mera mottagliga för de frälsande sanningarna än någonsin förr. Flera av våra missionärer äro ock i behov av att resa hem, vadan leden skulle glesna alltför mycket och arbetsördan bliva allt för tung för de kvarvarande, om inga nya snart komme ut.

Lektorn önskar, att Gud skall väl-signa oss i vårt arbete. Tack för den önskan och den bönen! Gud har ock besvarat den på ett alldeles överväldigande sätt. I fjol förökades församlingen med 410 personer vid Kibunzi, och den består således nu av närmare 800 medlemmar. Även i år synes verksamheten mycket lovande. Många avfällningar komma tillbaka till sin Gud och Frälsare, och hednaskaror i mängd samlas kring Herrens ord. Ofta får man höra, att hedningar ute i byarna vilja lämna sig åt Herren. Det är icke ovanligt att se dopskolor med 10, 20 ja 30 elever, som beredas för det heliga dopet.

Min hustru och jag äro nu ute i byarna sedan 14 dagar tillbaka och ämna vara ute minst två månader, om inga oväntade hinder möta. Här vid Kinganga ha vi en stor utstation till Kibunzi, där verksamheten är rätt stor och livlig. I morgonskolan äro 23 elever men vi vänta många flera. I dopskolan äro 36 och i församlingen ett 60-tal. Då byn flyttade för några år sedan, fingo skolhuset och boningshuset här förfalla. Nu har byn flyttat tillbaka hit igen, och husen ha ställts i ordning. Skolhuset, som jag med de svartas hjälp reparerat, har icke kostat missionen mer än mitt arbete. Boningshuset, som blott är avsett för de vita, som komma hit på genom-

resa eller på besök, har jag måst bygga om helt och hållet. Det består av ett enda rum $3\frac{1}{2} \times 4\frac{1}{2}$ mtr stort med spis uti. Det måste jag kosta på cirka 10 kronor, men så hade vi det färdigt på 8 dagar. Under tiden hava vi haft möten, då vi fått se icke mindre än 16 personer stå upp för Kristus.

På vägen hit gingo vi förbi en by, där folket nödvändigt ville ha ett möte. Trots att det var mitt på dagen, var mycket folk samlat. Jag hade förut fått brev från läraren där med an-hållan, att jag skulle sammanviga ett par. Sedan jag rätt länge väntat på kontrahänterna, gick jag ut och frågade, om de icke voro färdiga. »Nej bruden, är åt skogen efter vatten», sades det. Men så ringer klockan, folk samlas och brudparet står högtidsklätt framför mig. Vad får jag se? Jo, brudgummen är just min bärare, lycklig och glad vid sidan av sin brud, som blyg gömmer sig bakom ett vackert skynke. Efter vigseln talade jag till folket. En kvinna återupptogs i församlingen. Min hustru skötte om några sjuka och så bröto vi åter upp. I morgon gå vi härifrån och bedja Gud göra vår resa lyckosam och välsignelsebringande i fortsättningen.

Min hustru förenar sig med mig i de hjärtligaste hälsningar.

S. A. Flodén.

Offerfest på Musana.

Den 6 maj hade vi offerfest för verksamheten här. Utom kollekter, som vi upptagit vid församlingsmötena en gång i månaden, var detta den första offerdagen vid Musana. Anslutningen var livlig, och resultatet blev bättre än vi vågat hoppas.

De troende deltog allmänt och skänkte ägg, höns, pisang, kassava, tvål, penningar, tygbitar m. m. Några hade tagit till, så att det kändes, såsom en av våra tjänare, som gav sin bästa skjorta, en julklapp, som han ej haft

råd att använda. Allt det skänkta betalades bra. Av utomstående, som deltog, må nämnas den närmaste hövdingen, som skänkte en gris. Insamlingen gick till något över hundra francs. Då man beräknar, att församlingen är liten och består av fattiga medlemmar, av vilka de flesta icke ha mer än var sin lilla gräs- eller lerhydda samt skjorta och skynke, kan man vara glad över resultatet.

Våra äldre skolgossar, som nu skulle vara i fjärde klass, äro ute i byarna som evangelister. De ha varit här vid stationen en vecka, varunder de läst och sytt sina kläder. De växa till och bli större och större för varje gång de komma hit, och jag tror ock, att de växa till i andligt avseende. Några av dem predikade, då de voro här, och det var roligt att höra dem. Vi ha tänkt undervisa dem några dagar varje månad, emedan vi ej kunna taga dem från arbetet och hava dem i skolan någon längre tid på en gång. Herren välsigne dem och göre dem trognal!

Kära hälsningar från oss alla på Musana.

Tillgivne
P. A. Westlind.

Macheng den 12 april 1916.

Kära missionsvänner!

»Herre, giv mig det vattnet, att jag icke må törsta.» Joh. 4: 15.

Därute på landsbygden arbetar lantmannen på sina åkrar, och inne i staden är man i full gång med att köpa och sälja, beräkna och underhandla. Tankarna röra sig om mat och kläder, och hjärtat är bundet vid åkrar och

hus, affärer och penningar. Det gives ingen verklig lyftning för anden, intet stort, inspirerande mål att sträva emot.

Men på missionsstationen är en högtidsfirande skara samlad. Där klinga lovsånger till Guds ära, och sanningens ljus från »böckernas bok» uppenbarar livets mening och låter oss även skönja det höga, härliga mål, som är satt för Guds folk.

Det är till årsmöte, som vi äro samlade denna gång. Över femtio deltagare ha anlant från våra utstationer. Dessa måste göra en inte så liten uppoffring för att kunna få vara med vid detta tillfälle. Dels måste de lämna sitt arbete för några dagar, dels färdas den ganska långa vägen, som av de allra flesta tillryggalägges till fots. Somliga ha vandrat $1\frac{3}{4}$, andra 3 och en $3\frac{3}{4}$ svenska mil för att komma hit. Kanske någon kände det litet svårt att se andra arbeta på fälten eller sköta sina affärer. Dock — vad uppoffrade de icke till ingen nytta, medan de ännu läto leda sig till de stumma avgudarna!

Kanske läsaren önskar se närmare på skaran, som är samlad i kapellet. — Där sitter »Sungpu-gumman» — hon, som fru Wahlquist berättade om i U. F. V. för en tid sedan. Längre har hon glatt sig åt att få vara med på detta möte, och hon har nu med glädje vandrat de tre milen. Se, hon hade inte råd att åka på kärra, hon, som de andra kvinnorna.

Och där ha vi den kvinnan, som för inte fullt ett år sedan var vid dödens portar men som genom behandling här i sjukhuset blev återställd. Sin lille gosse har hon ock med sig. Under mötet skall hon upptagas som »sökare».

Den andaktsfulle och med spänd uppmärksamhet lyssnande affärsmannen där bredvid »Timotai's» farfar är densamme som en afton kom till kapellet i Pehkao med sina biträden och begärde, att vi skulle ha ett extra möte, för att dessa skulle få höra evangelium. Nu skall han upptagas som »sökare». Men vem är då Timotai's (Timoteus)

farfar? Jo, han är också en av dem, som skola upptagas som sökare. Hans son, sonhustru och sonson, som ock äro med, ha kommit längre än farfar — de skola nämligen mottaga dopet.

Mannen med förband om huvudet är en buddapräst, som fått sitt ena öra avskuret. Enligt vad som berättats för oss kom en dag en hans kollega, åtföljd av folk från hans tempel, för att plundra sin ämbetsbroder. Och då miste han sitt öra.

En man, som haft till yrke att besvärja onda andar, finna vi ock bland de församlade. Han känner bibeln väl och skall nu döpas.

De första bänkarna äro upptagna av skolbarnen. Som de ha fritt under lördagen, äro de mangrant med under hela mötet.

Nu kan jag icke presentera flera — men hur många levnadssagor äro icke förknippade med dessa, som äro församlade! Huru kunna icke somliga av dem berätta om strider, som utkämpades, då de övergåvo sina gamla gudar. Det var med bävan deras anhöriga sågo dem avlägsna gudabilderna från hemmet, och mången trodde, att hämndens dag skulle komma. Endast så småningom veko fördomarna.

Vid vittnesbördsrådet på söndags-

Manliga deltagare i årsmötet. × Timotai's farfar (i mitten).

Ännu en. Det är en 9-årig gosse, som ligger på en bänk, insvept i en filt och stödd mot sin mor. Han ville så gärna bli med för att se och höra, att vi måste tillåta honom ligga i kapellet en stund, trots hans stora svaghet. För endast kort tid sedan kom han hit till sjukhuset i så gott som hopplöst tillstånd. Han hade allmän blodförgiftning. Under flera operationer, som måste företagas, har broder Wahlquist måst göra icke mindre än 45 snitt på hans lilla utmärglade kropp för att avlägsna varet. Det har varit en strid med döden. Men av allt att döma är gott hopp om att livet skall segra.

kvällen berättade ock ett par bröder om huru de fördes från hedendomen. Den ene är en av de första församlingsmedlemmarna i Macheng. Människorna i Macheng voro ganska fientligt stämda mot evangelii förkunnare vid den tiden. Men Tsen — så är hans namn — trotsade varningar och föreställningar och gick för att lyssna till den nya läran. Han såg, att de, som förkunnade Guds ord, voro goda människor. Och han tyckte mer och mer om att lyssna till det glada budskapet. Så drogs han genom Guds Ande och genom de mänskliga redskapen till församlingen. Fördomarna måste vika.

Nu tackar han Gud för all nåd han fått mottaga och glädes över den stora skillnaden i Macheng nu emot då han först lärde känna Gud. Han hade ju samma dag fått se så många genom dopet upptagas i församlingen. För att denna skall än mer tillväxa behövas såväl personliga krafter som penningmedel, säger han.

I det sistnämnda avseendet har församlingen sökt åstadkomma något genom en »jubileumsinsamling». Redan ha i Macheng, Sungpu och Pehkao tecknats över 700 kr. Men i Tsongkuani ha de inte fått någon insamling till stånd före årsmötet.

Vid mötet för praktiska frågor på lördagskvällen taga likväl bröderna från Tsongkuani mod till sig och säga sig vara villiga att göra en insamling. Och början göres genast. En svart tavla och krita hämtas in, och teckningen försiggår under glad stämning. Bortåt 100 kr. blir resultatet. Flera hjälpa till sedan.

Både lördagen och söndagen ha vi stämningsfulla och uppbyggliga möten. Men söndagen är den stora dagen. På förmiddagen är dopakt. Dagen till ära är kapellet prytt med palmer.

Vi lyssna till tvenne manande predikningar. Den nya människan och det nya livet bli målade för oss. Det nya och andliga måste segra över det gamla och köttliga, om vi skola kunna bli, vad Gud vill, att vi skola vara.

Så samlas framme vid talarstolen de tio, som skola döpas. De bekänna sin tro på den ende, sanne Guden och säga sig vilja i livet visa denna sin tro. Därefter mottaga de det heliga dopet i den treenige Gudens namn.

Och nu är det »Timotai's» tur. Far och mor, som själva nyss mottagit dopet, överlämna sin lille gosse åt Herren och lova att söka fostra honom för Gud. Jag önskar, du såge, hur innerligt förnöjd gamle farfar ser ut, när hans sonson döpes.

Så komma därefter de elva fram, som skola upptagas som sökare. Även de bekänna sig vilja vara skilda från

de hedniska sederna och söka att allt mer lära känna Herrens ord.

Det kännes så varmt där inne, när man ser alla dessa, som Herren fått begynna sitt verk med. Mätte han ock få fullborda det intill Jesu Kristi dag! Vi kunna nog inte ana, vilka svårigheter de ha att utstå i en hednisk omgivning. — Herre, bevara dem du och hjälp dem att allt bättre lära känna dig och din segerkraft!

Värmda av de välsignelser, vi fått mottaga, samlas vi på eftermiddagen kring Herrens bord. Vi äro inte mindre än ett 50-tal, som få fira Herrens nattvard tillsammans. De tio nydöpta äro nu med för första gången. Det vilar stilla frid och högtidligt allvar över det hela. Storheten i att vara uttagen från världen och ha ett rundat evighetshopp tränger sig på oss. Inför den förgängliga men så eftersträvade härligheten i världen har man ungefär samma känslor som den törstande ökenresanden inför en påse med dyrbara pärlor. »Endast pärlor!» Det är vatten han måste ha för att kunna leva. Gud vare pris, att det finnes levande vatten, som kan släcka andens törst!

Vårt årsmöte den 24—26 mars är nu ett minne endast — men ett minne, som man gärna vill bevara friskt så länge som möjligt. Vid välkomstmötet på fredagskvällen uttrycktes den önskan, att vi vid mötets slut måtte kunna säga: »Gott, att vi kommo med.» Den önskan gick förvisso i uppfyllelse. Många böner hade uppsänts för detta möte, och vår Fader gav mer välsignelse än vi vågat hoppas. Honom vare tack för all nåd och trofasthet!

Broder och syster, det är genom dina förböner och offer och de banbrytande kamraternas arbete och bön, som fördomarna till stor del vikit och livets vatten fått börja stilla evighetstörsten i denna bygd. Att utnyttja, vad som vunnits, kräver också bön, arbete och offer. Vill du vara med i arbetet? Vill du i evighetens värld få glädjas över sådana, som du här fått vara med om att vinna för din Mästare?

Varmt tack för alla förböner! Låt oss ock i fortsättningen vara inneslutna i edra förböner!

Med hjärtliga hälsningar från oss fyra i Macheng.

Eder
Karl Gideon.

Bilder från Kina.

Stundom får man höra en undran uttalas öfver att den kristna missionen ej gör hastigare framsteg än den gör i hednaländerna. Men då man bättre lärt känna de mörkrets bålverk, som den har att bryta ned, så försvinner denna undran. Ej långt från vår station här i Ichang står ett träd med dubbel stam. Vi kunna se det mycket väl från våra fönster. Där har under de sista veckorna varit en daglig ström av människor för att tillbedja trädet. Män, kvinnor och barn böja sina knän inför detsamma och se med bönfällande blickar upp mot dess gröna lövverk mellan varje gång de böja sig ned till jorden. Ett altare har nu ock blivit byggt framför trädet och där brännes rökelse och ljus dygnet om. Flera tacksamhetstavlor ha blivit upphängda i trädet av personer, som anse sig hava blivit bönhörda. Men hur har folket fått för sig, att trädet är, som de säga, »ling?»

Jo, en ung flicka ej långt härifrån har ett par år ägt en spådomsande. Under tiden har hon på ett underbart sätt kunnat uppenbara hemligheter och förutsäga personers kommande öden. Hon var förut förlovad, och de blivande svärföräldrarna ville, att bröllopet skulle hållas, men det ville ej hon och hennes familj på grund av, att hon nu var »ling». Svärfadern menade, att det bara var humbug, och fordrade att få pröva henne med en del frågor, som hon ursprungligen ej kunde känna till. Svaren blevo öfverbevisande, och bröllopet blev uppskjutet. Nu har emellertid anden lämnat henne, men dessförinnan förutsade

hon, att den skulle ingå i nämnda träd. Medan hon kunde spå, förtjänade hon stora summor därpå, men nu är den förtjänsten slut. Den stora hopen tror emellertid blint på att anden nu är i trädet, och att många blivit underbart bönhörda av densamma. Här står t. ex. en gammal man och berättar, att hans dotter dagen förut skadat sin hand, och att han i hemmet anropat anden i trädet om hjälp. Strax hade värken givit sig, och nu hade hon kommit för att tacka och offra.

I en grannstuga bor bland andra en ung kvinna. Hon faller stundom i ett slags underligt tillstånd av medvetlöshet. Hennes personliga intelligens synes då vara suspenderad och en annan talar genom henne. Vanligen säger denne andre sig var hennes avlidne fader. Vid ett tillfälle, då hon fallit i detta tillstånd inkallade de andra i familjen vår lärare Uang, som bodde i samma hus, för att han skulle se henne. Då förebrådde anden dem för, att de ej sågo till hans grav, som sig borde, och för att de ej brände papperspenningar nog och sände till honom i dödsriket utan läto honom lida nöd. Allt vad anden talade var ägnat att styrka dem i deras gamla vidskepliga föreställningar. Uang sade till dem, att de ej skulle tro, att det var den avlidne fadern, som talade genom flickan, utan en ond ande eller en »kuei». Medan Uang talade lyssnade flickan som det syntes, intresserad. Men sedan sade hon: »Ha, han tror icke, han säger det är en »kuei»! Då hon åter kommit till sans, syntes hon vara helt omedveten om vad som passerat. Att dylika företeelser äro egnade att binda folket fast i sin gamla vidskepliga tro och tillsluta deras sinnen för evangelium, är klart. Det är ej så enkelt för en hedning att se falskheten i hedendomen och tro på evangelium, som man på avstånd är färdig att mena. Det är endast Guds ords kraft och ljus, som här kan skingra mörkret och bryta fjättrarna.

K. A. Fernström.

Inga underverk mer?

Under denna rubrik berättar den svenskamerikanske missionären Joel Johnson i Kina i en amerikansk tidning följande underbara händelse:

Sistlidne sommar hemsöktes vissa områden av väldiga svärmar av gräshoppor, som kommo framtågande som riktiga moln i skyn. Helt naturligt blevo de en verklig landsplåga, där de slog ned. Intet ätbart skonades, till och med barken av somliga trädslag söndermaldes mellan deras kraftiga käkar. På somliga platser hopade de sig i fotsdjupa drivor. Mot gräshoppan stod människan, den mäktiga, härsklystna människan, maktlös.

Ett distrikt inom Shehueichiao fick lida av en sådan hemsökelse. Men då människan känner sin egen vanmakt, anlitar hon Gud. Känner hon ej den levande, sanne och mäktige Guden, anlitar hon avgudarna. Det vanliga är då att med fester, offer och böner söka blidka dessa makter, så att de skola låta plågan och hemsökelsen återvända. En sådan tillställning skulle gå av stapeln i omnämnda distrikt. Men för att ställa till med dylika fester måste penningar in, och de anskaffas genom beskattning av folket inom distriktet.

Vår missions verksamhet i Shehueichiao är blott en ung, späd planta. Vi ha ännu ej genom dopet upptagit någon i den kristna församlingen, men vi hava åtskilliga dopkandidater där, som i dopklassen erhålla undervisning i kristendomens sanningar. En av dessa är jordbrukare. Då det blev tal om beskattning för att ställa till med offret för avgudarne, blev ock skatt utkrävd av honom. Han nekade dock på det

bestämdaste att giva något, emedan han som troende på den sanne Guden ej kunde taga del i avguderi. Man gick ganska hårt åt honom och försmädade honom, sägande, att då gräshopporna hunno fram till fältet, skulle han få se, att de komme att äta upp hans gröda lika visst som de övrigas. Han blott svarade: »Skola gräshopporna äta upp min gröda, så är det *Guds vilja*, men vill Gud skona min gröda, då är det *hans nåd*.»

Gräshopporna kommo i svärmar i trots av allt offerande till avgudarna. Det ena fältet efter det andra mejades ned av de hungriga, hänsynslösa gästerna. Men ännu hade de ej hunnit fram till vår troende mans åkerteg. Snart voro de dock där, men vad händer! Gräshopporna synas ej våga sig över gränsen in på Yangs ägor. Men grannarnas åkrar äro snart svarta som jorden, och allt grönt är uppätet. Grannarna vilja nödvändigt, att vår troende man skall få del av förödelsen, och de tåga ut en hel skara, beväpnade med käppar och långa spön, och anstränga sig till det yttersta för att söka jaga gräshopporna in på Yangs bördiga fält. Allt förgäves! Gräshopporna neka att flyga över gränsen. Runt omkring Yangs egendom skördade gräshopporna grödan, innan den hann mogna, men Yang fick själv inbärga sin gröda, sedan den mognat.

Den, som nu kan förklara detta som ett naturlagarnas verk, får göra det, och den, som så vill, får kalla det ett underverk. Men till och med hedningarne sade: »*Detta är ett Guds under*.»

Nya böcker.

Den vandrande juden i saga och verklighet av Ludvig Philipsson, *Israelsmissionens Bokförlag*, Stockholm. Illustrerad. Pris 50 öre.

Sången berättar om den vandrande juden, att han tvingades att ständigt vara på vandrång, emedan han hindrade Kristus att en stund vila mot hans hus i Jerusalem, då denne gick de tunga stegen mot Golgata för att korsfästas.

Många personer i olika länder säga sig hava sett den vandrande juden.

Med utgångspunkt från denna saga skildrar författaren i korta drag och på ett gripande sätt den verkliga, vandrande judens — judafolkets — stora olycka, orsakad genom förkastandet av Messias.

Förf. vidrör ock med några ord den moderna zioniströrelsen.

Boken är synnerligen läsvärd och intressant.

M. W—g.